

Szabó László

Konfirmációi beszéd¹

Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevében, ott vagyok közöttük. (Mt 18,20)

Ünneplő gyülekezet, kedves testvéreim!

Vannak ünnepi alkalmak életünkben, amelyek kitörölhetetlen emlékké alakulnak és életünk végéig erőt kölcsönöznek nekünk. Egy kised megkeresztelése, a mindenkori konfirmálás, az életük párára találtak házasságkötése többnyire ilyen szertartásnak számít.

A beszéd előtti imában hálát adtunk a jó Istennek, hogy a mai ünnepet megérnünk engedte. Most a jelenlevőknek mondok köszönetet, vagyis önöknek, hogy itt létükkel részesei és tanúi ennek a konfirmációi ünnepélynek. Közismert könnyűzenei dalszöveget idézve: „A ritka percek selyemszalagját most együtt bontsuk fel...” Lássuk, mit jelenthet számunkra ez a sajátos konfirmáció; hogyan válhat mindnyájunk számára erőt adó ünnepléssé, amelyen nem csak ketten-hárman, hanem egy kicsivel nagyobb számban gyűltünk össze.

Nyilván másabbak, azaz látványosabbak és a szemünket is hatásosabban gyönyörködtetik a nagy létszámú konfirmációi alkalmak, amelyekhez egyházi múltunk az életerős gyülekezeteinkben hozzászoktatott. A lényegyet tekintve azonban mindez most zárójelbe tehető, amennyiben számunkra világos, hogy a konfirmáció ünnepélyessége nem létszámfüggő, mert középpontjában nem az ünnepi külsőségek állnak, hanem Isten és azok a fiatal felnőttek, akik ma hűséget fogadnak egyházunknak.

Enikő és Levente hozzáállását a mai próbatételhez több szempontból is értékelnünk kell. Egyrészt azért, mert számukra nem adatott meg egyházunk hivatalos nyelvének az alapos megismerése, mégis ragaszkodnak őseik egyházához, és ilyenként a nyelvi korlátok ellenére is sajátjuknak tartják a Magyar Unitárius Egyházat. Másrészt azért is dicséretes az ő választásuk, mert nem a szokásos életkorban konfirmálnak, hanem fiatal felnőtt fejjel, ami azért a mai világban na-

¹ Elhangzott Mureşan Enikő Melinda és Bódi Levente Mihály fiatal felnőtt testvérpár konfirmáció szertartásán, a szindi unitárius templomban 2017. szeptember 24-én.

gyon sok velük egykorú magyar unitárius ifjú számára „ciki” lenne... Külön köszönet illeti őket ezért a választásért.

Hadd nyissak egy másik zárójelt, ha már beszédemben ide kanyarodtam. „Nem úgy van már, mint volt régen. / Nem az a nap süt az égen...” – idézem a történelmi dalt a szindi magyarság közelmúltjára utalva. S bár ugyanaz az áldott nap sugarai aranyozzák ünnepivé ma is ezt a nyolcszáz éves templomunkat, néhány évtizeddel ezelőtt, ugyanitt, ugyanilyen alkalommal bizony más nagyságrendben készültek az ifjak a fogadalomtételre. Nem is olyan régen, 1965 és 1970 között négy különböző évben összesen húsz helybeli ifjat konfirmáltatott Lőrinczi Mihály egykori lelkészfelődm. A gyülekezet létszáma az említett időszakban már jóval 100 alá került, mára pedig a helybeli unitáriusok száma 17-re csökkent. Ennek következtében az utóbbi 37 évben már csak három alkalommal volt konfirmálás, amikor összesen 4 ifjú vált egyházközségünk önálló tagjává, vagyis átlagosan kilencévente egy konfirmandus...

Mielőtt a zsebkendők előkerülnének, egyértelműsíteni kívánom, hogy ma ünnepelni gyűltünk össze, és nem a körvonalazódó jövőnket siratni. Éppen ezért biztatásként mondom: ha egy több évszázados ablak bezárul egyházunk egyetemes épületén – az amúgy sem túl sok közül –, akkor az nyilván fáj nekünk, de tekintsünk azokra az ajtókra, amelyek még sokáig nyitva lehetnek, és akár szélesebbre tárhatóak. Ha nem itt, akkor máshol, és ha itt – Szinden – nem létszámbelileg, akkor talán másképp...

E célból tekintsünk úgy a mai konfirmációi ünneepségre, amely két személy egyháztaggá fogadása által a mi szélesebb körű hitközösségünket is erősíti. Elsősorban nem a létszámbeli növekedésre gondolok, hanem arra a forrásra, amelyből lelkesedést és akaraterőt meríthetünk közösségünk további szolgálatához.

A beszédem alap gondolataként felolvasott vers szerint Jézus azzal biztat, hogy ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevében, ő ott lesz közöttük. Akár ebből kiindulva is lehetne okoskodni egy hangzatosat a csekély mennyiség és a kitűnő minőség közötti, feltételezett összefüggésekről, amivel sokszor doppingoljuk az egyházi és nemzeti öntudatunkat. Néha talán hasznos és szükséges az ilyenfajta biztatás is, azonban most mellőzöm ezt a megközelítést, és inkább arról beszélek, hogy mit jelenthet számunkra a mai alkalmi úrvacsoravételünk.

Kedves testvéreim! Megfigyelhettük, hogy hívó szavait Jézus gyakran többes számban fogalmazta meg, egy közösséghez intézve azokat. Utolsó vacsoráját sem egyedül fogyasztotta el, hanem „vagyva vágyott” tanítványai társaságára. Mindebből arra következtethetünk, hogy az úrvacsorát a rá való emlékezés alkalmául azért rendelte el, hogy általa egységbe fűzzön mindenkit, akik hozzá tartozónak érezzük magunkat. Félreértenénk őt, ha csupán magánáhítatnak te-

kintenénk ez alkalmat, és nem vennénk észre, hogy önmagunkban semmik vagyunk a többi nélkül, ha nem válnánk élő tagjaivá egy közösségnek, hogy együtt élve és együtt érezve embertársainkkal szebb legyen a szép, és több legyen a fény életünkben, hogy teljesebb legyen minden örömünk és könnyebb a bánatunk is egymással megosztva.

Ez a közösség mindig adva lesz, amíg tagjainak, vagyis nekünk, közös sebeinkre ugyanarra a simogatásra lesz szükségünk, és amíg felismerjük, hogy megmaradásunkat csak együttes igyekezettel biztosíthatjuk. Továbbá elmondhatom, hogy közösségünk élni fog, amíg az eleven odatartozás-tudat arra indít, hogy megfogjuk egymás kezét a bajban, amíg érzelmeinket sorstársainkkal megosztva együtt sírunk a sírókkal és örvendünk az örvendőkkel.

Ezekkel a gondolatokkal készülünk hát magunkhoz venni a Jézus példájára, életére és halálára emlékeztető kenyeret és bort, hogy élő emléke és tanítása mi-bennünk maradjon és mi „őbenne”, egy, a jó Istenre és egymásra irányuló szeretetközösségben. Én hiszem, hogy a kenyér megtörése a közös asztalnál közösségünk összetartó és megtartó erejét növeli. Így emlékezzünk az úrvacsoravételkor Jézusra, és emlékezésünk nyomán váljon számunkra követendő példává az ő lelkesége és emberszolgálata. A rá való emlékezés hozzon békét feldúlt lelkünkbe, nyújtson fényt, erőt és reménységet a sokszor kilátástalannak tűnő életünkbe.

Ámen.